

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **Kolkovna Group a.s., IČ: 271 90 463**, se sídlem Praha 1, Náprstkova 214/7, zastoupen Mgr. Tomášem Bejčkem, advokátem v Praze 7, Bubenská 1, **za účasti: 1)** Plzeňský Prazdroj a.s., IČ: 45357366, se sídlem Plzeň, U Prazdroje 7, zastoupen JUDr. Karlem Muzikářem, LL. M., advokátem v Praze 1, Křížovnické náměstí 193/2, **2)** KOLKOVNA RESTAURATNS, a.s., IČ: 286 52 525, se sídlem Praha 1, Hradební 761/3, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Praha 6, Antonína Čermáka 2a, v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 4. 1. 2013 č. j. O-437115/D56155/2012/ÚPV,

T a k t o:

I. Žaloba se zamítá.

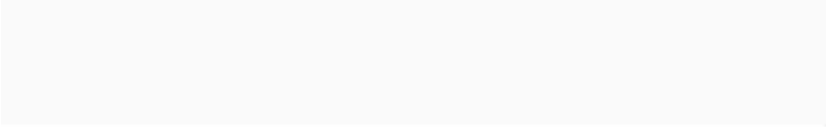
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se včas podanou žalobou dne 4. 3. 2013 domáhal u Městského soudu v Praze zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 4. 1. 2013 č. j. O-437115/D56155/2012/ÚPV, kterým byl zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 19. 7. 2012 o zamítnutí návrhu na prohlášení slovní grafické ochranné známky č. 284518 ve znění „PILSNER URQUELL ORIGINAL RESTAURANT“, jejímž majitelem je společnost Plzeňský Prazdroj a.s., IČ: 45357366, se sídlem Plzeň, U Prazdroje 7, za neplatnou.

Napadená slovní grafická ochranná známka č. 284518 ve znění „Pilsner Urquell ORIGINAL RESTAURANT“ byla majitelem Plzeňský Prazdroj a.s., IČ: 45357366, se sídlem Plzeň, přihlášena dne 3. 5. 2006 a do rejstříku ochranných známek zapsána dne 25. 9. 2006 pro služby zařazené do třídy 43: služby zajišťující stravování a podávání nápojů, dočasné ubytování podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb pro účely zápisu známek ze dne 15. června 1957.

PILSNER URQUELL ORIGINAL RESTAURANT

Návrhem ze dne 23. 9. 2011 se navrhovatel, tj. společnost KOLKOVNA GROUP a.s., IČ: 271 90 463, se sídlem Praha, domáhal prohlášení slovní grafické ochranné známky č. 284518 ve znění „Pilsner Urquell ORIGINAL RESTAURANT“ za neplatnou podle ustanovení § 32 odst. 3 ve spojení s § 7 písm. i) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, (zákon o ochranných známkách), ve znění pozdějších předpisů.

KOLKOVNA

Navrhovatel uváděl, že od roku 2004 podniká v oblasti gastronomie, a že je majitelem kombinované ochranné známky č. 251008 s právem přednosti ode dne 11. 4. 2002 ve znění „KOLKOVNA“. Restaurace Kolkovna jsou známy mj. svým fontem písma a tento font pro restauraci navrhnul pan J. L. a v roce 2005 font, vycházející z původního fontu použitého v jeho ochranné známce, oficiálně poskytnul navrhovateli formou výlučné licenční smlouvy. Navrhovatel tvrdil, že mu svědčí práva k autorskému dílu - fontu písma „KOLKOVNA“, který je použit v části „ORIGINAL RESTAURANT“ napadené ochranné známky, a že nemá zájem na neoprávněném užívání autorského díla jinými osobami.

Navrhovatel na podporu svých tvrzení předložil tyto doklady:

1. Úředně ověřený opis licenční smlouvy uzavřené dne 1. 3. 2005 mezi navrhovatelem (jako nabyvatelem) a J. L. - DA VINCI (jako poskytovatelem), jejímž předmětem je převod práv k užití díla – písemnému fontu „Kolkovna“ (dle přílohy této smlouvy se specifikací díla), a to v latince a azbuce. V rámci licenčních ujednání je stanoveno, že licence je úplatná, přičemž cena byla vyúčtována na daňových dokladech č. 20050011 a 20050017. Licence byla označena jako nevýhradní. Ke smlouvě je připojena Příloha č. 1 „Specifikace díla“, kde je v citovaném písmu napsáno slovo „FONT“, řada písmen latinky, pravděpodobně písmeno „B“ v azbuce, číslice 1 – 9 a řada písmen s diakritikou, včetně několika samostatně uvedených interpunkčních znamének.

2. Úředně ověřený opis dodatku č. 1 ke zmíněné licenční smlouvě, uzavřeného dne 10. 3. 2005 mezi navrhovatelem (jako nabyvatelem) a J. L. - DA VINCI (jako poskytovatelem). Obsahem tohoto dodatku byla změna čl. III. odst. 3 a 4 shora uvedené licenční smlouvy - licence byla změněna na výhradní a nabyvatel získal právo poskytovat podlicence či postoupit licenci třetí osobě.

Majitel napadené ochranné známky na odporu svých tvrzení předložil následující důkazní materiál:

3. Dvě barevné kopie části nedatovaného výtisku „Pilsner Urquell ORIGINÁL RESTAURANT MANUAL KNIHA DRUHÁ“, kde je uvedeno, že základním písmem firemního stylu je secesní originální font „KOLKOVNA“ s tím, že písma se užívá v logotypu PILSNER URQUELL ORIGINÁL RESTAURANT a v odvozených logotypech provozoven. Dále je zde uvedeno, že použité písmo „KOLKOVNA“ je užíváno a šířeno v projektu „„PUOR““ se souhlasem Kolkovna, a.s. (jakékoli jiné užití či šíření tohoto písma podléhá autorskému zákonu a je trestné). Na titulní straně Manuálu se vyskytuje mj. označení „Pilsner Urquell ORIGINÁL RESTAURANT“ v totožném provedení jako napadená ochranná známka.

4. Kopie výdajového pokladního dokladu ze dne 23. 2. 2005 v ceně 3.570 Kč za „font Kolkovna“, kde příjemcem je J. L. - reklamní agentura, Hradec Králové a plátcem je společnost KOLKOVNA GROUP a.s., Praha. V kolonce „pojem“ je uvedeno číslo 20050017.

5. Kopie výdajového pokladního dokladu ze dne 8. 2. 2005 v ceně 26.180 Kč za „výrobu loga“, kde příjemcem je J. L. - reklamní agentura, Hradec Králové a plátcem je společnost KOLKOVNA GROUP a.s., Praha. V kolonce „pojem“ je uvedeno číslo 20050011.

6. Kopie faktury č. 20050011 ze dne 8. 2. 2005 za „font Kolkovna“ v ceně 26.180 Kč, kde dodavatelem je J. L. - reklamní agentura, Hradec Králové a odběratelem je KOLKOVNA GROUP a.s., Praha.

7. Kopie rozhodnutí Spolkového soudního dvora ve věci I ZR 21/57 „Candida-Schrift“ v německém jazyce, týkající se problematiky autorskoprávní ochrany písma, resp. za jakých podmínek může typ písma požívat ochrany jako autorské dílo (musí být jedinečným výsledkem tvůrčí činnosti autora).

8. Kopie hlavičky e-mailových adres ze dne 28. 2. 2007, kde odesílatelem je L. N. a adresátem je S. F. (kopie zaslána M. Š.) s tím, že původní e-mail zaslal dne 26. 2. 2007 A. I. B. adresátům J. S., L. N., S. S. a V. K. Předmětem e-mailu je Supplement to negotiation Kolkovna“ (doplněk k jednání ve věci Kolkovna). Pod odkazem na společnost Kolkovna Group a.s. je uvedeno, že je nositelem ceny J. V. za nejlepší gastronomický koncept roku 2004, vítěz ankety čtenářů The Prague Post-Best of Prague v kategorií Nejlepší hospoda a zároveň nejlepší Česká nebo Slovenská Restaurace v Praze.

9. Kopie listiny ve věci „Doplnění k jednání“, resp. „Supplement to the negotiation“ (v české a anglické verzi) ze dne 22. 2. 2007, kde odesílatelé jsou členové

představenstva společnosti Kolkovna Group a.s. (A. B. a J. Ch.) a adresátem je J. S. (marketingový manažer, Transmark). Předmětem tohoto doplnění je poskytnutí informací o postavení společnosti Kolkovna Group a.s. při budování a rozvoji projektu Pilsner Urquell Originál Restaurant (PUOR). V úvodu je zmíněn odkaz na jednání příslušných společností dne 9. 2. 2007 v Moskvě. Dále je zde uvedeno, že společnost Kolkovna Group a.s. je potěšena, že se stala jedním z několika provozovatelů restaurací postavených jako koncept PUOR a že se svým podílem na trhu v České republice, jakož i ověřenou kvalitou poskytovaných služeb, dostala do výjimečného postavení mezi ostatními provozovateli obdobných restaurací. Za základ tohoto úspěchu společnost Kolkovna Group a.s. považuje především úzkou spolupráci při budování podniků PUOR s majiteli příslušných autorských práv a také unikátní know how, které Kolkovna při zakládání a provozování restaurantů PUOR do projektu vložila a které se také dále vyvíjí. Také je zde zmíněno, že jednotlivé složky know how vložené do projektu PUOR jsou klienty hodnoceny stejně pozitivně jako nezaměnitelná chuť piva Pilsner Urquell a úprava prostředí provozoven. Závěrem je vysloveno očekávání náležité ochrany know how ze strany Transmark s tím, že za odpovídající záruku bude považována mj. garance výsadního postavení při spolupráci v rámci projektu PUOR.

10. Kopie e-mailu ze dne 19. 6. 2007 s předmětem: „Souhlas s použitím ochranné známky PUOR“, kde odesílatelem je L. N. (manažer speciálních projektů majitele) a adresáty jsou mimo jiné A. B. a J. Ch. Obsahem tohoto mailu je zaslání návrhu souhlasu ochranné známky PUOR pro použití na nově otevírané restauraci (je zde žádost o definitivní odsouhlasení). Je doplněno, že jeden z připojených logotypů již byl telefonicky odsouhlasen p. Ch., a to z důvodu, že takto byly prezentovány již první dvě restaurace v Moskvě. K tomu je přiložena kopie stránky, kde je uveden text v ruském a anglickém jazyce. Z textu je patrné, že majitel uděluje souhlas společnosti Aurora k užívání ochranné známky Pilsner Urquell ve schválené grafické podobě stejně jako k užívání označení Pilsner Urquell Originál Restaurant, které je součástí konceptu Pilsner Urquell Originál Restaurant, a to pro umístění v České Plzeňské pivnici v Moskvě. Pod tímto textem jsou dvě varianty shora uvedeného motivu (jedna z nich je odsouhlasená panem Ch. a druhá je vytvořena dle manuálu PUOR).

11. Kopie e-mailové komunikace ze dne 18. a 19. 6. 2007. E-mail ze dne 18. 6. je odeslán L. N. mj. p. B. a Ch. a je v něm vyjádřen opětovný požadavek na odsouhlasení užití ochranné známky Pilsner Urquell ve schválené grafické podobě pro použití ve spojení s vývojem konceptu Pilsner Urquell. Tímto konceptem je přitom PUOR, v souvislosti s nímž majitel v květnu 2006 podal tři mezinárodní přihlášky ochranné známky, designované mj. do Ruské federace. Je vyjádřen nesouhlas k užití zmíněného názvu odděleně od ochranné známky PUOR, neboť plánovaná restaurace využívá charakteristické znaky a chráněné prvky interiéru PUOR, které jsou určeny ke společnému a neoddělitelnému užívání jakožto charakteristické znaky daného franšizového konceptu. Jako příloha je avizován text ke schválení a vizuál k odsouhlasení. Dne 19. 6. pak e-mailem odpověděl p. Ch. s tím, že ve formulaci názvu restaurace byla objevena chyba, neboť název není „Czech Beerhouse“, ale „Pilsner“. Logo musí být ztvárněno ve fontu KOLKOVNA a v azbuce.

12. Výtisk jednoho listu, na kterém jsou vyvedena azbukou a ve fontu písma KOLKOVNA slova: PILSNER ČESKÁ HOSPODA (RESTAURACE).

13. Kopie výtisku rozsudku soudu USA (Court of Appeals for the Fourth Circuit) ve věci Eltra Corporation v. Ringer, ze dne 14. června 1978 (579 F.2d 294), kde bylo konstatováno, že fonty jako takové nejsou předmětem způsobilým autorskoprávní ochrany v USA.

14. Výtisky tří stránek s anglickým textem s nadpisem „Font Licensing and

Protection Details".

Rozhodnutím Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 19. 7. 2012 byl jako neopodstatněný zamítnut návrh na prohlášení slovní grafické ochranné známky ve znění „PILSNER URQUELL ORIGINAL RESTAURANT“ na základě prozkoumání dokladů, předložených navrhovatelem, když dovedl, že navrhovateli svědčí právo užívat písemný font „KOLKOVNA“, jehož autorem je J. L. - DA VINCI. Navrhovateli svědčí i právo poskytovat podlicence či licenci postoupit třetí osobě. Navrhovatel udělil souhlas k užívání fontu „KOLKOVNA“ v logotypu „PILSNER URQUELL ORIGINAL RESTAURANT“, a uvedený font je užíván a šířen v projektu „PUOR“ se souhlasem navrhovatele.

Správní orgán prvního stupně dotčený font písma zhodnotil jako autorské dílo ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (autorský zákon), ve znění pozdějších předpisů, k němuž navrhovateli svědčí jistá práva, dospěl k závěru, že toto dílo nemohlo být užíváním napadené ochranné známky dotčeno. Navrhovatel a majitel napadené ochranné známky totiž v době podání přihlášky napadené ochranné známky těsně spolupracovali a navrhovatel zastával k užívání této ochranné známky v obchodním styku souhlasné stanovisko.

Žalobce prvostupňové rozhodnutí napadnul dne 17. 8. 2012 rozkladem, který byl zamítnut žalobou napadeným rozhodnutím předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 4. 1. 2013 č. j. O-437114/D56153/2012/ÚPV. Žalobce uvedl, že souhlasí se závěry, podle nichž font „KOLKOVNA“ požívá ochrany jako autorské dílo, přičemž v napadené ochranné známce je užít prakticky shodný font písma.

Spolu s věcným odůvodněním rozkladu předložil navrhovatel ještě následující doklady:

15. Fotografie provozoven v Moskvě; z webových stránek www.pilsner.ru.
16. Dopis navrhovatele ze dne 19. 2. 2008 nadepsaný „Věc: Parazitování na dobrém jménu KOLKOVNA“ adresovaný obchodnímu řediteli majitele. V úvodu je rekapitulována historie vzájemné spolupráce s tím, že navrhovatel se s ohledem na úspěchy projektu PUOR, kterého se od počátku účastní, již třetím rokem snaží s majitelem dohodnout podmínky dalšího rozvoje a rozšiřování spolupráce. Poté navrhovatel popisuje dle něj neuspokojivý stav, kdy dosud nebyla uzavřena konkrétní smlouva, a navíc v roce 2007 nově otevřená restaurace PUOR Demínka není provozována navrhovatelem, ačkoli kompletně převzala jeho know-how. Rovněž se zmiňuje o přípravách na otevření nové restaurace a v závěru (v souvislosti s hodnocením závažné situace mezi oběma subjekty) mj. uvádí, že není mezi nimi právně upraveno používání navrhovatelem vlastněného logotypu písma, kterým jsou restaurace PUOR označovány, a navrhovatelem sestavovaného manuálu, který je v nových provozovnách aplikován. Jednání majitele tedy nemůže považovat za fair a požaduje vyjádření k celé situaci.
17. Dopis majitele ze dne 14. 3. 2008, adresovaný navrhovateli, a nadepsaný „Věc: Rozvoj sítě PUOR“. Jedná se o odpověď na shora uvedený dopis a po úvodním ocenění spolupráce a její stručné rekapitulaci (rozvíjené od roku 2001) se podrobněji vyjadřuje ke konceptu restaurací PUOR jako takovému. K „autorství“ a „vlastnictví“ logotypu odkazuje na plánovanou osobní schůzku. Další část se zabývá nově otevíranými provozovnami a otázkou výběru jejích provozovatelů. Závěrem majitel opět odkazuje na budoucí osobní schůzku s přesvědčením, že budou vyjasněny některé skutečnosti

a spolupráce bude i nadále pokračovat.

Žalovaný správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí nejprve konstatoval, že rozklad směřuje proti závěru prvostupňového rozhodnutí, že autorské dílo nemohlo být užíváním ochranné známky dotčeno. Závěr správního orgánu prvního stupně, že font „KOLKOVNA“ požívá ochrany jako autorské dílo, navrhovatelem napaden nebyl, a proto se žalovaný touto otázkou v souladu s ustanovením § 89 odst. 2 zákona správního řádu nezabýval. Dále uvedl, že doklady označené č. 15 až č. 17 byly předloženy teprve společně s podáním rozkladu, a proto s ohledem na ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu, v němž je zakotvena koncentrační zásada, není možné, aby navrhovatel v odvolacím řízení, resp. v rozkladovém řízení, předkládal další důkazní materiály, které mohl uplatnit již dříve.

Z předložených dokladů podle žalovaného vyplývá, že dne 1. 3. 2005 pak byla uzavřena mezi navrhovatelem společností KOLKOVNA GROUP a.s. a J. L - DA VINCI nevýhradní licenční smlouva, jejímž předmětem je převod práv k užití díla - fontu písma „KOLKOVNA“ -v latince a azbuče. Dodatkem ze dne 10. 3. 2005 byla tato licence změněna na výhradní. Licence byla sjednána jako úplatná. Vše uvedené prokazují doklady č. 1, 2, 4, 5 a 6. Ačkoli mezi výdajovými doklady a fakturou jsou jisté nesrovnalosti v konkrétním označení předmětů příslušných dokladů a hodnoty plnění (na faktuře je za „font Kolkovna“ účtována cena 26 180 Kč, čemuž ale odpovídá výdajový pokladní doklad za „výrobu loga“), číselné označení i další náležitosti dokladů navzájem korespondují, a proto není důvod jejich pravost zpochybňovat (což uváděl majitel). Rovněž skutečnost, že oba daňové doklady předcházejí datu uzavření licenční smlouvy, není nikterak závadná; v textu smlouvy se přímo uvádí, že „cena byla vyúčtována na daňových dokladech 20050011 a 20050017“.

Žalovaný dále uvedl, že lze přisvědčit vyjádření navrhovatele namítaný font „secesního typu“ písma vychází z fontu, jímž je provedena ochranná známka č. 251008. Z předložených dokladů však vyplývá, že ke dni uzavření licenční smlouvy, ale i dodatku, v březnu roku 2005, byl majitelem této ochranné známky obsahující tento „secesní“ font písma jiný subjekt, a to společnost Bohemia Appetit s.r.o. Ačkoli se jedná o subjekt propojený s navrhovatelem, z čistě formálně právního hlediska se jedná o situaci minimálně nepřehlednou. Takto popsaná situace existovala patrně i v době podání přihlášky napadené ochranné známky, tj. ke dni 3. 5. 2006, neboť jak vyplývá z rejstříkových údajů ochranná známka č. 251008, ze které namítaný font vycházel, byla na navrhovatele převedena až v roce 2007 (smlouva mezi stranami podepsána dne 7. 11. 2007, žádost u Úřadu podána dne 13. 11. 2007, převod do rejstříku zapsán s účinností od dne 14. 1. 2008).

Zásadní a spornou otázkou tohoto řízení je, zda navrhovatel prokázal či neprokázal, že užitím napadené ochranné známky by mohlo být dotčeno autorské dílo, k němuž mu svědčí práva. Posuzování přitom musí vycházet ze stavu, který existoval v době podání přihlášky ochranné známky. Toto kritérium nevylučuje zohlednění dokladů, datovaných po podání této přihlášky, pokud osvětlují situaci v rozhodném období v době jejího podání. Takové doklady pak podléhají stejným obecným pravidlům a nárokům, jaká pro prokazování rozhodných skutečností stanoví správní řád. Předmětem posuzování nebyla otázka, zda font písma „KOLKOVNA“ je či není autorským dílem, neboť v tomto směru navrhovatel rozhodnutí orgánu prvního stupně řízení nenapadl, a proto bylo třeba vycházet ze závěru napadeného rozhodnutí, že se o autorské dílo jedná. Rovněž nebylo v rozkladu zpochybněno zjištění, že navrhovateli svědčí práva k tomuto dílu. Žalovaný neshledal rozpor se zákonem, a tudíž ani tuto skutečnost nepřezkoumával. Bylo tedy třeba posoudit, zda by užíváním

napadené ochranné známky mohla být v době podání přihlášky ochranné známky dotčena práva navrhovatele k namítanému autorskému dílu, tj. fontu „KOLKOVNA“. Font označovaný jako „KOLKOVNA“ a připomínající secesní písmo se poprvé objevil v názvu stejnojmenné restaurace, otevřené roku 2001. Některé z následně otevřených restaurací PUOR vznikaly nepochybně ve spolupráci s navrhovatelem (popř. dříve se společností Bohemia Appetit, s.r.o.) a v jejich názvech byl pak zřejmě užít opět předmětný font. K době okolo podání napadené přihlášky ochranné známky, která tento font zahrnuje ve své druhé části „ORIGINAL RESTAURANT“, neexistují přímé doklady. Nebyl předložen žádný doklad, který by obsahoval výslovný souhlas navrhovatele s podáním přihlášky, avšak z žádného z předložených dokladů ani nevyplývá, že by navrhovatel považoval podání přihlášky ochranné známky za jakkoli závadné či dokonce protiprávní. Naopak z dokladů č. 3, 8, 9, 10, 11 a 12 lze dovodit, že v době podání napadené ochranné známky probíhala blízká a bezproblémová spolupráce mezi majitelem a navrhovatelem, přičemž navrhovatel nepochybně, že o podání přihlášky ochranné známky věděl. Navrhovatel tvrdil, že doklady č. 10 a 11 nespécifikují a neuvádějí napadenou ochrannou známku. Žalovaný nicméně konstatoval, že jsou v nich zmiňovány ochranné známky majitele, buď s napadenou ochrannou známkou totožné, nebo užívající stejný font písma, Jasně z nich tedy vyplývá vědomí navrhovatele o již existujících označeních, která tento font užívají, a k nimž majiteli svědčí práva. Z toho lze jednoznačně usuzovat na skutečnost, že podáním přihlášky napadené ochranné známky v roce předcházejícím dataci dokladů, mohlo být jen stěží dotčeno právo navrhovatele k fontu písma, který byl v té době běžně majitelem užíván s vědomím navrhovatele (včetně užití v zapsaných ochranných známkách majitele) a bylo domlouváno jeho užití v dalším označení.

V dokladu č. 3 (Manuál), který pochází pravděpodobně z roku 2007 či 2008, je výslovně uvedeno, že „písmo KOLKOVNA je užíváno a šířeno v projektu PUOR se souhlasem Kolkovna a.s. Jakékoli jiné užití či šíření tohoto písma podléhá autorskému zákonu a je trestné“. Ať již byla účast navrhovatele na tvorbě manuálu jakákoli (spolupráce či vytvoření jako takové), prokazatelně zde existovala. Pokud se navrhovatel dovolával doslovné citace v tom smyslu, že zní, vyplývá akceptace fontu „KOLKOVNA“ jakožto autorského díla majitelem, žalovaný poukázal i na první část citace, kde je zakotveno, že font písma je užíván a šířen v projektu PUOR (nikoli konkrétně v restauracích provozovaných navrhovatelem) se souhlasem navrhovatele. To, že se užíváním napadené ochranné známky, která zní „Pilsner Urquell ORIGINAL RESTAURANT“, a která neobsahuje název žádné konkrétní restaurace, v době podání přihlášky této ochranné známky, ale ani před podáním a v několika letech po jejím podání a zápisu, navrhovatel necítil nikterak dotčen na svých právech, potvrzuje i e-mailová komunikace mezi oběma subjekty v roce 2007.

Problémem, z něhož se navrhovatel snažil dovodit pro něj příznivý výklad rozhodných skutečností, je absence jakýchkoli právních dokumentů, které by jasně upravovaly spolupráci mezi majitelem a navrhovatelem v rozhodném období. Dle názoru žalovaného však tato skutečnost nemůže být přičítána k tíži majitelovi. V režimu smluvní svobody bylo na obou účastnících vztahu, aby ve svém zájmu dbali na řádnou právní úpravu tohoto vztahu, která by zajistila dostatečné vymezení a ochranu jejich jednotlivým právům i s ohledem na případný konflikt. Jediným dokladem, v němž je výslovně zmíněná nějaká formulace v tomto směru, je doklad č. 3.

Navrhovatel v rozkladu uvedl, že majitel zjevně nemá k dispozici žádnou sublicenční smlouvu, on mu žádnou sublicenci neudělil, a udělení nelze z předložených dokladů ani nikterak dovodit. Následně pak podrobně odkázal na příslušná ustanovení autorského zákona,

skutečně poskytuje právní úpravu licenční a podlicenční smlouvy (ustanovení §46 a násl.), avšak obecně je zákonná úprava smluvního autorského práva zásadně dispozitivní a umožňuje smluvním stranám odlišnou autonomní úpravu svého závazku, je-li tato jejich vůli. Navrhovatelem byla předložena licenční smlouva, která, po doplnění dodatkem, stanoví právo nabyvatele bez dalšího poskytnout oprávnění tvořící součást licence (tj. právo k užití fontu „KOLKOVNA“) zcela nebo zčásti třetí osobě (podlicence) nebo bez dalšího postoupit třetí osobě. Kromě skutečnosti, že není třeba písemného souhlasu poskytovatele k udělení podlicence či postoupení licence, zde nejsou stanoveny žádné náležitosti, pokud jde o formu, kterou musí takové udělení mít. Ačkoli písemná forma je jistě formou základní (a z hlediska právní jistoty smluvních stran preferovanou), není vyloučena ani forma ústní. V předložené licenční smlouvě je užití díla definováno jako užití v rozsahu neomezeném, co se týče času, množství i území. Podle ustanovení § 57 autorského zákona pro podlicenční smlouvu platí ustanovení § 46 až 56 obdobně. Ustanovení § 50 citovaného zákona, které se týká omezení licence, v odst. 2 a 3 zakotvuje pravidla, která se subsidiárně uplatní, není-li rozsah licence vymezen ve smlouvě. V daném případě neexistuje výslovná podlicenční smlouva a licence (jejíž rozsah nemůže být podlicenci logicky překročen) je v předložené smlouvě označena jako neomezená. Podle odst. 2 posledně citovaného ustanovení je rozsah licence definován účelem smlouvy. Pokud by z účelu rozsah licence (přeneseně i podlicence) nevyplynul, lze použít ustanovení odst. 3, které zmiňuje navrhovatel, a které stanoví dobu maximálně jednoho roku. Žalovaný konstatoval, že z předložených dokladů, především ale z formulace v dokladu č. 3 vyplývá, že oprávnění užívat předmětné autorské dílo navrhovatel majiteli udělil (a nezáleží na tom, že původně šlo pouze o konkludentní souhlas), a toto užití se vztahuje na projekt PUOR. Ten není časově nijak omezen, avšak jedním z jeho pilířů je i napadená ochranná známka, která je zásadně registrována na obnovitelnou dobu deset let. Lze tedy souhlasit s tím, že podlicence nebyla primárně časově omezena, z účelu institutu ochranné známky lze ale uvažovat o době minimálně deset let.

Na základě všech shora uvedených skutečností a zjištění žalovaný dospěl k závěru, že užitím napadené ochranné známky nemohlo být dotčeno autorské dílo, k němuž navrhovatel svěřil práva. Z dokladů, předložených spolu s rozkladem, lze dovodit, že po letech bezproblémové spolupráce, se představy obou účastníků řízení začaly rozcházet, přičemž k evidentnímu neúspěchu v překonání rozporů jistě přispěla i nejednoznačná úprava vzájemných vztahů. Jedná se tedy o skutečnosti, které nastaly v řádu měsíců, resp. let po podání přihlášky a zápisu napadené ochranné známky. Navrhovatel však pro obranu svých práv v takovém případě zvolil nepatřičný institut. Při posuzování jím podaného návrhu na neplatnost bylo třeba vycházet ze stavu při podání přihlášky, a nemůže být zohledňováno jednání, které započalo cca dva roky po zápisu napadené ochranné známky. Pokud má navrhovatel pocit, že tímto jednáním jsou dotčena jeho autorská práva, je jeho oprávněním obrátit se žalobou k příslušnému soudu, která se bude týkat buď přímo porušení ustanovení autorského zákona, nebo např. ustanovení o nekalé soutěži. Žalovaný ještě doplnil, že majitelem předloženou četnou zahraniční judikaturou, ani navrhovatelem citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu se nezabýval - tyto dokumenty se týkají otázky, kterou žalovaný nepřezkoumával; rozhodnutí zahraničních soudů jsou navíc pro tuzemské správní orgány nezávazná.

Žalobce se svým podáním domáhal zrušení napadeného rozhodnutí z důvodu nezákonnosti, když nesprávně posoudil důkazy, které mu byly předloženy.

Žalobce rozporoval, že by kdy uzavřel s osobou zúčastněnou jakoukoliv (pod)licenční smlouvu k autorskému dílu font KOLKOVNA. Nelze z předložených dokumentů dovodit, kdy, jak a mezi kým byla tato údajná smlouva uzavřena, jaký byl její obsah, a jaká byla

odměna za plnění v souvislosti s touto smlouvou. Žalobce poukazoval na ustanovení § 46 odst. 1 autorského zákona.

Žalobce namítal, že dokument č. 3 jediný relevantní podklad závěrů napadeného rozhodnutí vznikl až poměrně dlouhou dobu po registraci napadené ochranné známky. Žalobce namítal, že i v případě že sublicenční smlouva skutečně vznikla, neunesla osoba zúčastněná důkazní břemeno k prokázání účelu takové smlouvy ve vztahu k neomezenému užití díla. Žalobce namítal, že žalovaný v podstatě otočil důkazní břemeno ve vztahu k existenci podlicenční smlouvy na žalobce.

Žalobce dále namítal vady řízení, a to jednak porušení § 16 správního řádu, když žalovaný měl zakládat své závěry na dokumentech, které nebyly předloženy v českém jazyce a bez překladu do českého jazyka.

Dále žalobce namítal, že nebyly připuštěny doklady přiložené k rozkladu a spatřoval v tom porušení ustanovení § 36 a § 7 odst. 1 správního řádu. Současně vytýkal žalovanému, že vycházel z důkazů, které nebyly účastníky vůbec navrhovány, např. internetových stránek osoby zúčastněné.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 12. 4. 2013 navrhl žalobu zamítnout a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 4. 1. 2013. Žalovaný poukázal na skutečnost, že napadená ochranná známka byla zapsána do rejstříku ochranných známek dne 25. 9. 2006 s právem přednosti ode dne 3. 5. 2006, a že návrh na prohlášení neplatnosti byl podán dne 23. 9. 2011, tedy pět let po jejím zápisu. Napadené rozhodnutí se opírá o zjištění, že datově doloženým užitím fontu písma „kolkovna“ je den 11. 4. 2002, kdy byla podána přihláška ochranné známky č. 251008, kterou podala společnost Bohemia APETIT, s.r.o., IČ: 26442434. Dne 13. 11. 2007 byla žalovanému doručena žádost o převod této ochranné známky z původního majitele na společnost KOLKOVNA GROUP a.s., a to na základě smlouvy uzavřené dne 7. 11. 2007. z dokladů předložených oběma stranami vyplývá, že v období od února do června 2007 probíhala spolupráce navrhovatele a majitele napadené ochranné známky v rámci projektu PILSNER URQUELL ORIGINAL RESTAURANT (PUOR), přičemž první rozpory mezi těmito subjekty lze vyčíst až z dokladů pro období v první polovině roku 2008.

Osoba zúčastněná na jednání ve svém vyjádření ze dne 2. 5. 2013 navrhovala žalobu zamítnout. Poukazovala na dokument č. 9, tj. Kopie listiny ve věci „Doplnění k jednání“, resp. „Supplement to the negotiation“ (v české a anglické verzi) ze dne 22. 2. 2007, kde odesílatelé jsou členové představenstva společnosti Kolkovna Group a.s. (A. B. a J. Ch.) a adresátem je J. S. (marketingový manažer, Transmark). Předmětem tohoto doplnění je poskytnutí informací o postavení společnosti Kolkovna Group a.s. při budování a rozvoji projektu Pilsner Urquell Original Restaurant (PUOR). V úvodu je zmíněn odkaz na jednání příslušných společností dne 9. 2. 2007 v Moskvě. Dále je zde uvedeno, že společnost Kolkovna Group a.s. je potěšena, že se stala jedním z několika provozovatelů restaurací postavených jako koncept PUOR a že se svým podílem na trhu v České republice, jakož i ověřenou kvalitou poskytovaných služeb, dostala do výjimečného postavení mezi ostatními provozovateli obdobných restaurací. Za základ tohoto úspěchu společnost Kolkovna Group a.s. považuje především úzkou spolupráci při budování podniků PUOR s majiteli příslušných autorských práv a také unikátní know how, které Kolkovna při zakládání a provozování

restaurantů PUOR do projektu vložila a které se také dále vyvíjí. Také je zde zmíněno, že jednotlivé složky know how vložené do projektu PUOR jsou klienty hodnoceny stejně pozitivně jako nezaměnitelná chuť piva Pilsner Urquell a úprava prostředí provozoven. Závěrem je vysloveno očekávání náležité ochrany know how ze strany Transmark s tím, že za odpovídající záruku bude považována mj. garance výsadního postavení při spolupráci v rámci projektu PUOR.

Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření ze dne 16. 10. 2017 v návaznosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22 srpna 2017, č. j. 8 As 245/2016 – 112, poukazovala na skutečnost, že žalobce může disponovat pouze aktivní žalobní legitimací podle § 65 odst. 2 soudního řádu správního, neboť žalobce v rozsahu své aktivní legitimace neuvádí nic, co by svědčilo o nesprávnosti napadeného rozhodnutí. Navíc domnělá práva společnosti kolkovna Group a. s. k údajnému autorskému dílu mohla být beztak pouze její užívací, potažmo majetková práva podle § 12 a násl. autorského zákona. V takovém případě se však jedná o ryze soukromá subjektivní práva, jejichž případné dotčení je pro účely řízení o žalobě ve správním soudnictví irelevantní. Žalobou podle § 65 soudního řádu správního se lze totiž v souladu s § 2 soudního řádu správního bránit pouze zásahu do veřejných subjektivních práv. Žalobce v žalobě (ani nikdy poté) netvrdil, že by byla zasažena jakákoliv jeho veřejná subjektivní práva. Výjimky v tomto směru mohla snad představovat pouze tvrzení ohledně zásahu do domnělých práv k namítané kombinované ochranné známce č. 251008 ve znění „KOLKOVNA“ a některé výtky ve vztahu k procesním postupům žalovaného.

Žalobce dne 5. 11. 2017 předložil repliku k vyjádření osoby zúčastněná na řízení ze dne 16. 10. 2017, v níž se vyjádřil k zrušujícímu rozsudku Nejvyššího správního soudu a ke své žalobní legitimaci. Dále zopakoval své žalobní námitky dříve uplatněné.

Městský soud v Praze ve věci nařídil jednání, které se konalo dne 14. 11. 2017, při němž účastníci řízení setrvali na svých původních stanoviscích.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji rozsudkem ze dne 21. září 2016, č. j. 8 A 37/2013 - 71, zamítl.

Nicméně Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 22 srpna 2017, č. j. 8 As 245/2016 – 112, vyhověl kasační stížnosti žalobce a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. září 2016, č. j. 8 A 37/2013 - 71, zrušil a věc se vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Podle Nejvyššího správního soudu sdělil stěžovatel před uplynutím lhůty soudu, že nesouhlasí s rozhodnutím o věci samé bez jednání a soud přesto jednání nenařídil a rozhodl ve věci, zatížil řízení vadou, jež mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Městský soud v Praze nezrušil rozhodnutí pro vady uvedené v § 76 odst. 1 soudního řádu správního, ani nevyslovil jeho nicotnost podle odst. 2 uvedeného ustanovení, ale zamítl

žalobu pro její nedůvodnost. Proto nebylo možno o věci rozhodnout bez nařízení jednání ani dle § 51 odst. 2 soudního řádu správního ve spojení s § 76 soudního řádu správního.

Podle § 32 odst. 3 zákona o ochranných známkách prohlásí ochrannou známku za neplatnou rovněž v řízení zahájeném na návrh osoby uvedené v § 7 a z důvodů v tomto ustanovení uvedených.

Podle § 7 odst. 1 písm. i) zákona o ochranných známkách přihlašované označení se nezapiše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu osobou, které náleží práva k autorskému dílu, pokud autorské dílo může být užíváním přihlašovaného označení dotčeno,

Ustanovení § 7 odst. 1 písm. i) zákona o ochranných známkách není zcela přesné ustanovení, neboť vzhledem k nehmotné podobě díla bude autorské dílo samo o sobě těžko něčím dotčeno. Zákonodárce tak měl nejspíše na mysli to, že jde o zásah do práv k autorskému dílu.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. září 2011, č. j. 8 As 25/2011 – 107: „Žalovanému je třeba přisvědčit, že navrhovatel musí označit autorské dílo, jehož ochrany se domáhá, doložit, že mu náleží autorská práva k tomuto dílu (resp. jejich část odvozená od originálních práv autora smluvně), a musí tvrdit, že (a tedy také jak) může toto dílo být užíváním napadené ochranné známky dotčeno. Předmětem zkoumání správního orgánu je tedy, zda existuje dílo ve smyslu autorského zákona, zda k němu navrhovateli svědčí autorská práva a možné dotčení tohoto díla. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že některé z uvedených kritérií není splněno, návrh zamítne.“

*Podle § 2 odst. 1 autorského zákona předmětem práva autorského je dílo literární a jiné dílo umělecké a dílo vědecké, které je **jedinečným výsledkem tvůrčí činnosti autora** a je vyjádřeno v jakékoli objektivně vnímatelné podobě včetně podoby elektronické, trvale nebo dočasně, bez ohledu na jeho rozsah, účel nebo význam (dále jen "dílo"). Dílem je zejména dílo slovesné vyjádřené řečí nebo písmem, dílo hudební, dílo dramatické a dílo hudebně dramatické, dílo choreografické a dílo pantomimické, dílo fotografické a dílo vyjádřené postupem podobným fotografii, dílo audiovizuální, jako je dílo kinematografické, dílo výtvarné, jako je dílo malířské, grafické a sochařské, dílo architektonické včetně díla urbanistického, dílo užitého umění a dílo kartografické.*

Podle § 2 odst. 2 autorského zákona za dílo se považuje též počítačový program, fotografie a výtvar vyjádřený postupem podobným fotografii, které jsou původní v tom smyslu, že jsou autorovým vlastním duševním výtvorem. Databáze, která je způsobem výběru nebo uspořádáním obsahu autorovým vlastním duševním výtvorem a jejíž součástí jsou systematicky nebo metodicky uspořádány a jednotlivě zpřístupněny elektronicky či jiným způsobem, je dílem souborným. Jiná kritéria pro stanovení způsobilosti počítačového programu a databáze k ochraně se neuplatňují.

Podle Důvodové zprávy návrh vymezuje v § 2 pojem díla, jakožto předmětu práva autorského, v souladu s kontinentální úpravou od druhé poloviny minulého století, kterou zakotvila v roce 1886 Bernská úmluva o ochraně literárních a uměleckých děl. Rozhodujícím znakem pro splnění podmínky ochrany podle autorského zákona je, že dílo musí být výsledkem tvůrčí činnosti autora jako fyzické osoby a nepřihlíží se přitom k formě vyjádření

díla, ani k účelu nebo k hodnotě výsledku této činnosti. V odstavci 1 je uveden demonstrativní výčet autorských děl. Podle odstavce 2 se chrání i taková díla, která sice nesplňují požadavek jedinečnosti, ale jsou původní v tom smyslu, že jsou **autorovým vlastním duševním tvůrem**.

V inkriminované věci je nesporné, že přihláška napadené kombinované ochranné známky č. 251008 ve znění

byla podána dne 3. 5. 2006 a žalobce podal návrh na prohlášení neplatnosti dne 14. 9. 2012 tedy po uplynutí doby téměř pěti a půl roku.

Z rejstříku ochranných známek Městský soud v Praze ověřil, že současným majitelem kombinované ochranné známky č. 251008 ve znění „KOLKOVNA“ dnem 30. 12. 2014 se stala společnost KOLKOVNA RESTAURANTS, a.s., IČ: 286 52 525, se sídlem Praha 1, Hradební 761/3, tj. společnost s jinými statutárními orgány než žalobce. Předcházejícími majiteli byli: X, X, platnost: 15. 12. 2014 - 30. 12. 2014; X, X, platnost: 19. 12. 2012 - 15. 12. 2014; KOLKOVNA GROUP a.s., Praha 1, Náprstkova 214/7, platnost: 14. 1. 2008 - 19. 12. 2012, Bohemia Appetit, s.r.o., Praha 5, Volutová 2521, platnost: 27. 1. 2003 - 14. 1. 2008.

Z rejstříku ochranných známek je tedy nesporné, že žalobce tedy v době podání žaloby proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 4. 1. 2013 č. j. O-437115/D56155/2012/ÚPV, dne 4. 3. 2013 u Městského soudu v Praze již nebyl majitelem kombinované ochranné známky č. 251008 ve znění „KOLKOVNA“. V inkriminované době byl již jejím majitelem X, na něhož žalobce tuto ochrannou známku převedl dne 19. 12. 2012 ještě před podáním žaloby dne 4. 3. 2013.

Žalobce svůj návrh ze dne 23. 9. 2011 na prohlášení neplatnosti prohlášení slovní grafické ochranné známky č. 284518 ve znění „PILSNER URQUELL ORIGINAL RESTAURANT“ podle ustanovení § 32 odst. 3 ve spojení s § 7 písm. i) zákona o ochranných známkách přitom opřel především o skutečnost, že je majitelem kombinované ochranné známky č. 251008 s právem přednosti ode dne 11. 4. 2002 ve znění „KOLKOVNA“. Uváděl, že restaurace Kolkovna jsou známy mj. svým fontem písma a tento font pro restauraci navrhnul pan J. L. a v roce 2005 font, vycházející z původního fontu použitého v jeho ochranné známce, oficiálně poskytnul navrhovateli formou výlučné licenční smlouvy. Tvrdil, že z uvedeného je zcela zřejmé, že mu svědčí práva k autorskému dílu - fontu písma

„KOLKOVNA“, který je použit v části „ORIGINAL RESTAURANT“ napadené ochranné známky. Tvrdil, že je zcela nepochybné, že reprodukce ochranné známky využívá autorské dílo – font písma, k němuž mu svědčí výlučná licence, a že nemá zájem na neoprávněném užívání autorského díla jinými osobami. Z této premisy zcela jednoznačně vyplývá možnost dotčení autorského díla užíváním přihlašovaného označení.

Žalobce ve své žalobě tvrdil, že postupem žalovaného byl přímo dotčen na svých právech ve smyslu § 65 soudního řádu správního, neuvedl však na jakých právech. Žalobce tedy ani v návrhu na prohlášení neplatnosti, ani ve své žalobě nijak dostatečně konkrétně neuvedl, do jakých jeho domnělých konkrétních relevantních práv mělo být zasazeno. Žalobce pouze obecně ve svých podáních uváděl, že mu měla svědčit práva k autorskému dílu, neuvedl však, do jakého jeho konkrétního veřejného subjektivního práva mu bylo v této souvislosti zasazeno. Přitom podle citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 25/2011 – 107 měl nejen tvrdit, že dílo může být užíváním napadené ochranné známky dotčeno, ale měl také tvrdit, jak může toto dílo být užíváním napadené ochranné známky dotčeno. Koneckonců licencí žalobce mohl nabýt pouze majetkových práv s ohledem na znění § 11 odst. 4 autorského zákona: *„osobnostních práv se autor nemůže vzdát; tato práva jsou nepřevoditelná a smrtí autora zanikají.“*

Městský soud v Praze proto ve svém rozsudku ze dne 21. září 2016 vycházel ze skutečnosti, že žalobce v době podání žaloby dne 4. 3. 2013 již nebyl majitelem kombinované ochranné známky č. 251008 ve znění „KOLKOVNA“, a nemohl být dotčen na svých právech ve smyslu § 65 odst. 1 soudního řádu správního. Proto potvrdil závěr žalovaného, že podáním přihlášky napadené ochranné známky autorské dílo nebylo dotčeno. Z předložených dokumentů je zřejmé, že v době podání přihlášky existoval mezi účastníky řízení konsensus, např. ještě v červenci 2007 je žalobci poskytnut majitelem napadené ochranné známky souhlas s jejím využitím. Pokud došlo později mezi stranami k neshodě, nemá tento později vzniklý stav zpětný vliv na postavení přihlašovatele napadené ochranné známky. Tato neshoda není řešitelná podle zákona o ochranných známkách, nýbrž podle autorského zákona. Účelem ustanovení § 7 odst. 1 písm. i) zákona o ochranných známkách totiž není ochrana autorských práv, nýbrž ochrana díla jako takového např. před snížením hodnoty díla podle § 11 odst. 3 autorského zákona, k níž by mohlo dojít v důsledku jeho rozmělnění či užití jako označení užívaného v obchodní sféře. V inkriminované věci žalobce jako navrhovatel prohlášení neplatnosti napadené ochranné známky vymezil předmět sporu tak, že jako držitel výhradní licence „nemá zájem na neoprávněném užívání autorského díla jinými osobami“. V tomto rozsahu, jak žalovaný konstatoval na str. 17 napadeného rozhodnutí, žalobce na obranu svých práv zvolil nepatřičný institut.

Městský soud v Praze z uvedených důvodů se při přezkumu řídil právním názorem vyjádřeným Nejvyšším správním soudem v rozsudku, č. j. 9 As 101/2015 – 53: *„Přezkoumá-li krajský soud hmotněprávní námitky žalobce oprávněného k podání žaloby podle § 65 odst. 2 soudního řádu správního, zatíží své rozhodnutí vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) soudního řádu správního], k čemuž je Nejvyšší správní soud povinen přihlížet i bez návrhu (§ 109 odst. 4 soudního řádu správního).“*

Městský soud v Praze z podané žaloby zjistil, že žalobce se v podané žalobě neomezil pouze na hmotněprávní námitky, ale vznesl i námitky týkající se jeho procesních práv, konkrétně namítal porušení § 16 správního řádu, když žalovaný měl zakládat své závěry na dokumentech, které nebyly předloženy v českém jazyce a bez překladu do českého jazyka. Dále namítal, že nebyly připuštěny doklady přiložené k rozkladu a spatřoval v tom porušení ustanovení § 36 a § 7 odst. 1 správního řádu. Současně vytýkal žalovanému, že vycházel z důkazů, které nebyly účastníky vůbec navrhovány, např. internetových stránek osoby zúčastněné.

V podaném rozkladu se žalobce podrobně vyjádřil k předloženým důkazům majitelem napadené ochranné známky. Za bezpředmětný označil název e-mailů majitele z roku 2007 „souhlas s použitím ochranné známky PUOR“, popř. „Letter of consent“, když v těchto mailech není ochranná známka ani konkretizována, popř. je v nich uvedeno logo provozovny v Moskvě, ztvárněné v azbuce. Dále vyjádřil názor, že souhlas s registrací ochranné známky nelze ztotožňovat se souhlasem k užití v obchodním styku. V souvislosti s označením e-mailů a dovozováním souhlasu s registrací ochranné známky žalobce zdůraznil, že k udělení souhlasu by bylo třeba konat aktivně, což se nestalo, přičemž souhlas nelze dovozovat ani z toho, že po dobu pěti let nepodal návrh na prohlášení ochranné známky za neplatnou. Uváděl, že z korespondence pak vyplývá, že předmětný font byl s jeho souhlasem užíván pouze v síti restaurací Kolkovna, které majitel napadené ochranné známky nikdy neprovozoval, a u ostatních restaurací nikdy takový souhlas udělen nebyl. K předloženým dokladům žalobce též namítal, že řada z nich není v českém jazyce a správní orgán prvního stupně řízení je s ohledem na ustanovení § 16 správního řádu neměl vůbec vzít do úvahy.

Z obsahu napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný postupně vypořádal se všemi rozkladovými námitkami, uplatněnými žalobcem.

Pokud jde o námitku porušení ustanovení § 16 správního řádu, Městský soud v Praze ze správního spisu zjistil, že se jedná celkem tři dokumenty označené č. 7, č. 13 a č. 14, tj. kopii rozhodnutí Spolkového soudního dvora ve věci I ZR 21/57 „Candida-Schrift“ v německém jazyce, týkající se problematiky autorskoprávní ochrany písma, resp. za jakých podmínek může typ písma požívat ochrany jako autorské dílo (musí být jedinečným výsledkem tvůrčí činnosti autora); kopii rozsudku soudu USA (Court of Appeals for the Fourth Circuit) ve věci Eltra Corporation v. Ringer, ze dne 14. června 1978 (579 F.2d 294), kde bylo konstatováno, že fonty jako takové nejsou předmětem způsobilým autorskoprávní ochrany v USA, a tři stránky s anglickým textem s nadpisem „Font Licensing and Protection Details“. Z textu napadeného rozhodnutí je potom zřejmé, že žalovaný na těchto dvou dokumentech nepostavil své rozhodnutí, že jimi nijak neargumentoval, že je prostě pouze zařadil do seznamu celkem 17 dokumentů předložených oběma účastníky. V závěru rozhodnutí potom *expressis verbis* uvedl, že majitelem předloženou četnou zahraniční judikaturou se nezabýval, neboť tyto dokumenty se týkají otázky, kterou nepřezkoumával, rozhodnutí zahraničních soudů jsou navíc pro tuzemské soudy nezávazná. Tímto postupem žalovaného nebyla nijak poškozena práva žalobce, a proto soud musel tuto žalobní námitku odmítnout jako nepatřičnou.

Pokud žalobce namítal, že žalovaný založil své závěry na dokumentech, které nejsou v českém jazyce, což odporuje § 16 správního řádu, nebyla v původním textu žaloby tato námitka nijak blíže specifikována, žalobce ji konkretizoval až dodatečně. Soud má za to, že

z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že stěžejní závěr Úřad průmyslového vlastnictví, týkající se možného souhlasu žalobce s podáním přihlášky, resp. že žalobce proti podání přihlášky nebrojil, učinil z dokladu č. 3, č. 8, č. 9, č. 10, č. 11 a č. 12 tak, jak jsou v odůvodnění jeho rozhodnutí označeny. K těmto dokladům lze konstatovat, že dokument č. 3 jsou barevné kopie manuálu, kniha druhá, obsahující zejména nápisy používající font „Kolkovna“, dokument č. 8 jsou hlavičky e-mailových adres ze dne 28. 2. 2007, které jsou v českém jazyce, dokument č. 9 jsou kopie listiny ve věci doplnění k jednání, resp. „Supplement to the negotiation“ ze dne 22. 2. 2007 (materiál odesílaný členy představenstva společnosti Kolkovna Group a.s. adresátce J. S. Soud má za to, jedná-li se o materiál, jehož původcem byl samotný žalobce, obsah tohoto materiálu by mu měl být znám. Dále jde o materiál č. 10, tj. kopie e-mailu ze dne 19. 6. 2007, jehož předmětem je souhlas s použitím ochranné známky PUOR, který je v jazyce českém a materiál č. 11, což je kopie e-mailové komunikace ze dne 18. a 19. 6. 2007, odeslaná panem L. N. mj. panu B. a panu Ch. Tento materiál je ve dvou jazycích, v angličtině a v češtině. Materiál č. 12 je výtisk jednoho listu, na němž jsou vyvedena azbukou a ve fontu písma „KOLKOVNA“ slova: PILSNER ČESKÁ HOSPODA (RESTAURACE).

Městský soud v Praze má za to, byť některé z těchto materiálů jsou v anglickém jazyce, tak obsahují paralelně i česká verzi, resp. obsah těchto písemností je i bez překladu do českého jazyka dostatečně zřejmý. V jednom případě se jedná o materiál, jehož autorem je samotný žalobce, resp. osoba, která za něj v té době jednala. Soud má tedy za to, že s přihlédnutím k uvedeným skutečnostem nelze mít za to, že by skutečnost, že všechny podklady nebyly důsledně přeložené do češtiny, by způsobovala nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Otázkou cizojazyčných textů ve správním řízení se zabýval i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, a to usnesením ze dne 14. 4. 2015, čj. 9 As 12/2014-60, v němž judikoval, že „provedení důkazu cizojazyčnou listinou, aniž by byl proveden její překlad do českého jazyka, je ve správním řízení přípustné, není-li o jejím obsahu v řízení sporu (k § 16 odst. 1 a 2 a § 53 odst. 6 správního řádu z roku 2004). Neopatření překladu cizojazyčné listiny, již je prováděn důkaz, může představovat vadu řízení, jestliže účastník v řízení před správním orgánem namítl, že tato skutečnost bránila uplatnění jeho práva vyjádřit se k podkladu rozhodnutí. K takové vadě soud přihlíží jen k námitce (k § 16 odst. 1 a 2 a § 53 odst. 6 správního řádu z roku 2004).“ Postup žalovaného v inkriminované věci tedy nebyl v rozporu ani s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu.

Žalobce namítal, že v řízení před Úřadem průmyslového vlastnictví obecně nejsou zasílána vyjádření k podanému návrhu k replice navrhovatel, což lze mít také za v rozporu se zásadou s líčením účastníků uvedenou v ustanovení § 36 správního řádu a se zásadou rovnosti účastníků, a to i v projednávaném případě. Tato námitka je v podstatě důvodná, soudu je i z jiných řízení známo, že ne vždy Úřad průmyslového vlastnictví respektuje právo účastníků řízení být před vydáním rozhodnutí možnost seznámen s podklady pro rozhodnutí, popř. se k nim vyjádřit. Nicméně obecně platí, že ne každá procesní vada sebou nese samočinně následek, že by napadené rozhodnutí vydané v takovém řízení bylo nezákonné. Za tohoto stavu věci je samozřejmě vždy na tom, kdo tvrdí, že některé jeho procesní právo nebylo náležitě respektováno, aby doložil, jakým způsobem, v jakém smyslu taková procesní vada měla či mohla způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobce však tuto námitku v rozkladu proti prvostupňovému rozhodnutí neuplatnil a žalovaný tedy neměl důvod vyhodnocovat, zda opomenutí tohoto práva v řízení před správním orgánem prvního stupně

mohlo vést k nezákonnému rozhodnutí. V žalobě tato námitka uplatněna je, nicméně soud konstatuje, že žalobce neuvedl, že by tento nesprávný postup správního orgánu prvního stupně v konkrétním případě vedl k vydání nezákonného rozhodnutí, že by žalobci nebylo umožněno uplatnit nějaké skutečnosti, které dosud v tom řízení nebyly známy a které by mohly tedy podstatně změnit pohled správního orgánu na věc a mohly žalobci přinést lepší výsledek.

Předseda žalovaného správního orgánu se odmítl zabývat dokumenty předloženými v řízení o rozkladu a označenými č. 15 až č. 17 primárně s poukazem na zásadu koncentrace řízení dle § 82 odst. 4 správního řádu, neboť tyto mohl žalobce předložit již ve správním řízení prvního stupně. Ustanovení § 25 zákona o ochranných známkách představuje ve vztahu ke správnímu řádu speciální úpravu a aplikaci § 82 odst. 4 správního řádu tudíž vylučuje, když podle ustanovení § 45 zákona o ochranných známkách se správní řád v řízení o ochranných známkách použije pouze subsidiárně, tj. pokud zákon o ochranných známkách neobsahuje úpravu vlastní.

Podle § 25 odst. 1 zákona o ochranných známkách „[o]soby uvedené v § 7 mohou podat námitky ve lhůtě 3 měsíců od zveřejnění přihlášky, a to z důvodů uvedených v tomto ustanovení. Lhůtu k podání námitek nelze prodloužit a její zmeškání nelze prominout.“ Ustanovení § 25 odst. 2 tohoto zákona dále stanoví, že „[n]ámitky musejí být podány písemně a musejí být odůvodněny a doloženy důkazy. K doplnění námitek a k důkazům předloženým na jejich podporu po lhůtě uvedené v odstavci 1 Úřad nepřihlíží. Spolu s námitkami je namítající povinen zaplatit správní poplatek podle zvláštního právního předpisu; není-li správní poplatek zaplacen, považují se námitky za nepodané.“

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. března 2015, č. j. 10 As 100/2014 – 120:

I. Ustanovení § 25 odst. 2 zákona o ochranných známkách neumožňuje Úřadu průmyslového vlastnictví, resp. jeho předsedovi přihlížet k doplnění námitek a důkazům předloženým na jejich podporu po uplynutí námitkové lhůty. Takto stanovená koncentrace řízení však v zásadě neomezuje rozsah v žalobě uplatněných hmotněprávních námitek.

II. Vzhledem k požadavku přísně individualizovaného posuzování jednotlivých známkoprávních sporů zpravidla nelze spatřovat ustálenou správní praxi Úřadu průmyslového vlastnictví v posuzování konkrétních ochranných známek. Tato praxe však může spočívat v ustálených postupech a metodách, jež Úřad průmyslového vlastnictví při jejich posuzování používá. I za této situace ovšem musí soud, je-li v soudním řízení porušení dosavadní správní praxe namítáno, vždy zkoumat, zda případy, jež měly tuto praxi založit, jsou vůči posuzované věci typově podobné. Pokud tomu tak není, je porušení zásady vyjádřené v § 2 odst. 4 správního řádu z roku 2004 vyloučeno.

III. Význam slovního výrazu, resp. jeho konotace se vždy rodí v určitém kontextu a nejsou tedy dány a priori coby jakási pevně daná vlastnost konkrétního slova či slovního spojení. Bez kontextuálního zasazení tudíž ani nelze učinit závěr o popisnosti určitého slovního prvku a jeho menší distinktivitě ve vztahu k daným výrobkům a službám.

Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu se přitom zásada koncentrace řízení vztahuje i na řízení odvolací, resp. řízení o rozkladu, neboť tato tvoří spolu s řízením před správním orgánem prvního stupně jeden celek. Např. v rozsudku ze dne 7. 2. 2007, č. j. 3 As 63/2006-136, k tomu Nejvyšší správní soud uvedl, že „včas neuplatněné námitky a

připomínky nemohou být v řízení projednány a nemohou být účinně uplatněny ani jako odvolací důvody. [...] Při uplatnění zásady koncentrace řízení v prvním stupni je třeba ji aplikovat i v řízení druhostupňovém - odvolacím, které ve svém souhrnu tvoří jednotný celek procesu rozhodování o právech, právem chráněných zájmech nebo povinnostech účastníků správního řízení “.

Uvedené pochybení však není důvodem, pro které by mělo být napadené rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 4. 1. 2013 č. j. O-437115/D56155/2012/ÚPV, zrušeno. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu totiž vyplývá, že vada řízení před správním orgánem je pro soudní přezkum relevantní pouze tehdy, mohla-li mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí (srov. např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, čj. 6 A 76/2001-96, č. 793/2006 Sb. NSS). Není totiž důvod rušit rozhodnutí v situaci, kdy je zřejmé, že správní orgán by po odstranění vytýkané vady vydal v dalším řízení rozhodnutí v zásadě shodné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2011, čj. 2 As 80/2010-49). I v případě aplikace ustanovení § 25 zákona o ochranných známkách by přitom žalovaný navrhané důkazy provést nemohl, neboť toto takový postup výslovně zakazuje. Nelze tudíž předpokládat, že by žalovaný při novém rozhodování ve věci dospěl k závěrům jakkoli odlišným.

Městský soud v Praze k shora citovanému ustanovení § 25 zákona o ochranných známkách již vícekrát konstatoval, že „[n]ámítky musí být podány písemně a musí být odůvodněny a doloženy důkazy ve lhůtě s tím, že Úřad má ze zákona zapovězeno přihlížet k doplnění námitek a důkazům předloženým na jejich podporu po lhůtě uvedené zákonem. Zákonem vyjmenované důvody pro uplatnění námitek, výčet osob, které mohou námítky uplatnit a koncentrací řízení je zákonem stanovena z důvodu ochrany práv přihlašovatele ochranné známky tak, aby nebylo možno proti zápisu ochranné známky do rejstříku činit nedůvodné obstrukce“ (viz např. rozsudek ze dne 18. 11. 2009, č. j. 8 Ca 187/2008-38, či ze dne 18. 7. 2011, č. j. 8 A 249/2010-92).

Pokud žalobce v této souvislosti namítal, že žalovaný vycházel z důkazů, které nebyly účastníky vůbec navrhovány, např. internetových stránek osoby zúčastněné, musel soud rovněž tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou. Jak již bylo uvedeno výše, z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že vada řízení před správním orgánem je pro soudní přezkum relevantní pouze tehdy, mohla-li mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Namítaný postup žalovaného totiž nemohl mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť internetové stránky osoby zúčastněné jsou volně přístupnými informacemi.

Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 22. srpna 2017, č. j. 8 As 245/2016 – 112, uložil Městskému soudu v Praze v novém rozhodnutí ve věci samé vypořádat se se všemi uplatněnými žalobními body. Z tohoto důvodu se soud zabýval rovněž včas uplatněnými hmotněprávními námitkami.

Pokud jde pak o hmotněprávní stránku věci, žalobce argumentoval, že v jeho případě mohlo dojít k dotčení autorského díla užíváním přihlašované ochranné známky, autorského díla, k němuž mu náležela práva. Argumentoval tím, že neexistuje žádná sublicenční smlouva, kterou by jakkoliv oprávnil osobu zúčastněnou, tj. společnost Plzeňský prazdroj a.s. přihlásit

si napadenou ochrannou známku s použitím fontu KOLKOVNA, resp. neexistuje žádný doklad o tom, že by žalobce osobě zúčastněné udělil jakýmkoliv jiným způsobem výslovný souhlas k takovému užití tohoto písma.

Z dokladů předložených majitelem napadené ochranné známky je zřejmá dlouhodobá spolupráce mezi ním a navrhovatelem neplatnosti. Nelze přehlédnout ani skutečnost, že fakturu č. 20050011 ze dne 8. 2. 2005 za „font Kolkovna“ v ceně 26.180 Kč, kde dodavatelem je J. L. - reklamní agentura, Hradec Králové a odběratelem je KOLKOVNA GROUP a.s., Praha, kopii výdajového pokladního dokladu ze dne 8. 2. 2005 v ceně 26.180 Kč za „výrobu loga“, kde příjemcem je J. L. - reklamní agentura, Hradec Králové a plátcem je společnost KOLKOVNA GROUP a.s., Praha. V kolonce „pojem“ je uvedeno číslo 20050011, jakož i kopii výdajového pokladního dokladu ze dne 23. 2. 2005 v ceně 3.570 Kč za „font Kolkovna“, kde příjemcem je J. L. - reklamní agentura, Hradec Králové a plátcem je společnost KOLKOVNA GROUP a.s., Praha. V kolonce „pojem“ je uvedeno číslo 20050017, předložil žalovanému majiteli napadené ochranné známky a nikoliv navrhovatel – žalobce v tomto řízení.

Městský soud v Praze dále nemohl přehlédnout skutečnost, že přihlašovatelem namítané ochranné známky s prioritou ode dne 11. 4. 2002 byla společnost Bohemia Appetit, s.r.o., která tuto ochrannou známku prodala žalobci dne 14. 1. 2008, a který ji posléze dne 19. 12. 2012 prodal dalším majitelům. V inkriminované věci je tedy font „KOLKOVNA“ chráněn namítanou ochrannou známkou, nicméně žalobce ode dne 19. 12. 2012 již není jejím majitelem, a proto mu svědčí pouze majetková práva z výhradní licence. Font písma není výsledkem tvůrčí činnosti žalobce, ale třetí osoby. Autorská práva jsou nepřevoditelná, proto by mohlo dojít jen k dotčení užívacích práv žalobce k autorskému dílu, které však žalobce ani netvrdil, ani nedoložil.

Městský soud v Praze musel konstatovat, že z obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že předseda Úřadu průmyslového vlastnictví byl vědom, že neexistuje výslovná podlicenční smlouva, a že neexistují přímé doklady o tom, že by byl předložen žádný doklad, který by obsahoval výslovný souhlas. S tím lze nepochybně souhlasit, z podkladů, shromážděných ve správním řízení je zřejmé, že žádná sublicenční smlouva ani žádný výslovný souhlas nejsou v nich obsaženy. Nicméně předmětem posuzování žalovaného nebylo, zda existuje sublicenční smlouva, nebo zda existuje výslovný souhlas, nýbrž předmětem jeho zkoumání bylo, zda nastala situace, že autorské dílo, k němuž výlučná licenční práva náleží žalobci, může být užíváním přihlašovaného označení dotčeno nebo nikoliv. Za stavu, kdy sublicenční smlouva ani žádný jiný obdobný výslovný souhlas neexistoval, zabýval se předseda Úřadu průmyslového vlastnictví zkoumáním situace z širšího hlediska, tedy zda lze z toho, co bylo ve věci zjištěno, učinit závěr, že přihláška napadené ochranné známky byla podána bez výslovného souhlasu žalobce a zkoumal, zda žalobce v době po podání přihlášky ochranné známky dával nějakým svým jednáním najevo, že takovéto jednání ze strany Plzeňského prazdroje je závadné nebo protiprávní. Žalovaný poté dospěl k závěru, že takový závěr učinit nelze, neboť prvním úkonem, kterým žalobce dal jednoznačně najevo, že považuje přihlášku ze dne 3. 5. 2006, resp. existenci napadené ochranné známky užívající font „KOLKOVNA“, je návrh na prohlášení neplatnosti této ochranné známky ze dne 23. 9. 2011. Na tom nic nemění skutečnost, kterou žalovaný též vzal v úvahu, že již v průběhu roku 2008 došlo k určitým neshodám mezi žalobcem a společností Plzeňský prazdroj, nicméně tyto neshody tak, jak jsou dokumentovány ve vzájemné korespondenci, podle názoru předsedy nesvědčí o tom, že by žalobce protestoval proti tomu,

že Plzeňský prazdroj přihlásil napadenou ochrannou známku s použitím fontu „KOLKOVNA“. Z těchto skutečností předseda Úřadu průmyslového vlastnictví vyvodil závěr, že k možnému dotčení autorského díla, k němuž výhradní licenční práva přísluší žalobci, nedošlo. Městský soud v Praze s tímto závěrem se ztotožnil, vychází přitom ze skutečností, které byly v průběhu známkoprávního řízení zjištěny, a jejich vyhodnocení bylo provedeno v souladu se zásadami logického uvažování.

Městský soud v Praze byl při svém rozhodování v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem (§ 110 odst. 3 soudního řádu správního), a proto ve věci rozhodl tak, že žalobu podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního a contrario, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

Rozhodnutí o nepřiznání náhradě nákladů řízení osobám zúčastněným soud opřel o ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, podle něhož osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V inkriminované věci soud jí žádné povinnosti neuložil a důvody zvláštního zřetele hodných nebyly shledány.

Obiter dictum Městský soud v Praze podotýká, že není sporu o tom, že digitální písmo - font je ze své podstaty nehmotný statek a práva k němu spadají do oblasti duševního vlastnictví. Nejčastější formou ochrany fontu jako takového je ochrana autorskoprávní, když design spadá do tvůrčího oboru výtvarného. Důležitým předpokladem, aby design písma mohl nabývat ochrany autorskoprávní, je naplnění znaků autorského díla podle paragrafu § 2 autorského zákona. Podle § 2 odst. 1 autorského zákona musí jít o dílo umělecké, které je jedinečným výsledkem tvůrčí činnosti autora a je vyjádřeno v jakékoli objektivně vnímatelné podobě. Autorský zákon sice již zohledňuje některá díla, která mají spornou jedinečnost, např. počítačový program, fotografie a databáze. Zákon je v § 2 odst. 2 jmenovitě uvádí a dodává, že se za autorské dílo považují, protože jsou původní a jsou autorovým vlastním duševním výtvořem. Databáze, která je způsobem výběru nebo uspořádáním obsahu autorovým vlastním duševním výtvořem a jejíž součástí jsou systematicky nebo metodicky uspořádány a jednotlivě zpřístupněny elektronicky či jiným způsobem, je dílem souborným. Jiná kritéria pro stanovení způsobilosti počítačového programu a databáze k ochraně se neuplatňují.

Nicméně u designu písma je tato jedinečnost ve spoustě případů sporná. Každý znak má již ze své podstaty jasné dané tahy (předem částečně stanovenou podobu), aby byl pro průměrného spotřebitele – čtenáře správně čitelný. Jednotlivé fonty se tak mohou lišit pouze v drobných detailech, i když je nezávisle na sobě vytvoří různí autoři. **Autorský zákon však přímo o pojmu písmo, font či typografický znak nehovoří.**

Design písma - font lze jako nehmotný statek chránit pouze těmito způsoby:

- Ochrana fontu jako designu písma samotného prostřednictvím zákona č. 207/2000 Sb., o ochraně průmyslových vzorů a o změně zákona č. 527/1990 Sb., o vynálezech, průmyslových vzorech a zlepšovacích návrzích, ve znění pozdějších předpisů.
- Ochrana jména fontu (např. font „Trajan Bold“ zmíněný ve vyhlášce č. 188/2015 Sb., o pamětním odznaku účastníka Květnového povstání českého lidu), zpravidla prostřednictvím zákona o ochranných známkách, což předpokládá jeho zápis do rejstříku ochranných známek u Úřadu průmyslového vlastnictví.
- Ochrana produktu samotného, konkrétně fontu, který je digitálním souborem znaků a softwarových instrukcí, tudíž je počítačový program. Počítačové písmo je potom chráněno autorským zákonem jako **software** (soubor s fontem).

P o u č e n í:

Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 14. listopadu 2017

**JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu**

Za správnost vyhotovení: J. V.